

РЕШЕНИЕ

№ 10368

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1090** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „С.“, [улица], офис 7, подадена чрез процесуален представител – адв. Г. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ 2106973/18.01.2026 г., издадена от инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – П., с която е приложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – „Прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което е неправоспособен водач, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишено от това право по съдебен ред - за срок от 6 м. до 1 г.“.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Твърди, че в разпоредителната част на акта не е определен конкретният срок на наложената принудителна административна мярка, а е възпроизведен законовият диапазон „от 6 месеца до 1 година“, което води до неяснота на административния акт и представлява нарушение на изискванията за форма. Навежда доводи, че не е индивидуализирано конкретното пътно превозно средство, чиято регистрация се прекратява. Жалбоподателят излага и съображения, че процесният

автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил предоставен на В. В. В. по силата на договор за наем от 14.01.2026 г., като същият е притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство, представено при наемането на автомобила. Според изложеното в жалбата констатацията за неправопособност е извършена едва след справка в информационните масиви на Министерството на вътрешните работи, до които жалбоподателят няма достъп. Поради това поддържа, че дружеството не е могло да знае, че лицето е загубило правоспособността си вследствие на отнемане на контролни точки.

Прави искане заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноски въз основа на представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. Г. Б. от Адвокатска колегия – П..

Ответникът – инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П., оспорва жалбата като неоснователна. В депозирано по делото писменото становище излага подробно фактите по делото и поддържа, че са били налице всички предпоставки за прилагане на мярката по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП, като същата има превантивен характер и се прилага независимо от вината на собственика на превозното средство. Сочи още, че заповедта е издадена от компетентен орган и при спазване на изискванията на закона.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение като прави мотивирано възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

„ИВТРАНС СВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е собственик на специален автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

На 14.01.2026 г. е сключен договор за наем, по силата на който процесният автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] е предоставен за временно и възмездно ползване на В. В. В., ЕГН [ЕГН], притежател на СУМПС[ЕИК], за срок от 15.01.2026 г. до 22.01.2026 г., при уговорена наемна цена 100 лева на ден.

На 18.01.2026 г. е извършена полицейска проверка, при която е установено, че около 16.45 часа в област П., [община], [населено място], по [улица], с посока на движение от [населено място] към [улица], на кръстовището с [улица], В. В. В. е управлявал специален автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД. От извършена справка в Автоматизирана информационна система „Пътна полиция“ е установено, че водачът е неправопособен, поради отнемане на всички контролни точки. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4448465, с който е установено нарушение на чл. 150 ЗДвП – управлява МПС след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

На 18.01.2026 г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ 2106973 от инспектор към Сектор „Пътна полиция“ – П. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е приложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което е неправопособен водач, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишено от това право по съдебен ред - за срок от 6 м. до 1 г.“.

Съдът констатира, че в административната преписка е налице несъответствие при изписването на

номера на акта за установяване на административно нарушение. В представения по делото АУАН номерът е изписан като серия GA № 4448465, докато в заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е посочен акт серия GA, номер 4448466.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е опустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на Министерството на вътрешните работи и Столична дирекция на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П. със Заповед № 313з-362/28.02.2022 г. е определил длъжностните лица от Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., които да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по реда на глава шеста от Закона за движението по пътищата съобразно тяхната компетентност на обслужваната територия на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., сред които по т. 1.8 са полицейските инспектори, командирите на отделения и младшите автоконтрольори от Сектор „Пътна полиция“ в отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П..

Процесната заповед е издадена от Ж. Й. Й., който съгласно приложената по делото служебна бележка от 02.03.2026 г. към датата 18.01.2026 г. е изпълнявал длъжността полицейски инспектор VI степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на Сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., съгласно Заповед № 8121К-4145/07.05.2025 г., считано от 12.05.2025 г. Тази длъжност попада в обхвата на посочената Заповед № 313з-362/28.02.2022 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

По отношение на изискванията за форма съдът намира, че заповедта е издадена в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. Основателно се явява обаче възражението на жалбоподателя, че в разпоредителната част на акта не е определен конкретният срок на приложената ПАМ, а е възпроизведен единствено законовият диапазон „за срок от 6 м. до 1 г.“. По аргумент на чл. 59, ал. 2 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа ясно и недвусмислено разпореждане относно правата и задълженията, които поражда, включително относно обема и продължителността на наложеното ограничение. При мярката по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП законодателят е предвидил продължителност в диапазон от 6 месеца до една година, което налага административният орган да определи конкретен срок в рамките на този диапазон съобразно особеностите на отделния случай. Когато органът не е посочил конкретна продължителност на мярката, а единствено е възпроизвел законовия текст, разпоредителната част на акта остава неясна, а съдът е поставен в невъзможност да осъществи пълноценен контрол за съразмерност на наложеното ограничение. Този порок е съществен и сам

по себе си обуславя незаконосъобразност на акта.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в заповедта не е индивидуализирано конкретното пътно првозно средство, чиято регистрация се прекратява. От съдържанието на акта се установява по несъмнен начин, че мярката е приложена по отношение на специален автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД, поради което в тази част не е налице неяснота, която да препятства съдебния контрол или изпълнението на акта.

Следва да се отчете и констатираното от съда несъответствие между номера на АУАН, посочен в заповедта, и номера на представения по делото акт. В самата заповед като основание е посочен АУАН серия GA № 4448466, докато приобщеният към преписката акт е серия GA № 4448465. Това несъответствие само по себе си не е достатъчно да обуслови отмяна на акта, тъй като от останалите данни в преписката фактическото събитие е индивидуализирано достатъчно ясно. То обаче сочи на недостатъчна прецизност при изготвянето на административния акт и следва да бъде отчетено в съвкупност с останалите обстоятелства по спора.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за съответната категория, или след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Съгласно чл. 150 ЗДвП всяко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, следва да се управлява от правоспособен водач, а по силата на чл. 157, ал. 4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството си за управление. Следователно от обективна страна предпоставката, визирана в чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП, е налице, когато моторното превозно средство е управлявано от лице, изгубило правоспособността си поради отнемане на всички контролни точки. Сам по себе си фактът, че водачът е държал у себе си свидетелство за управление на моторно превозно средство, не е достатъчен да обори този извод, тъй като физическото притежаване на документа не е равнозначно на наличие на действаща правоспособност, когато същата е изгубена по силата на закона.

Спорът между страните обаче не се изчерпва с въпроса дали към датата на проверката водачът е бил неправоспособен, а се свежда и до това дали при конкретно установените факти приложението на мярката спрямо собственика на автомобила съответства на целта на закона и на принципа на съразмерност.

По делото безспорно е установено, че още на 14.01.2026 г., тоест преди извършване на проверката на 18.01.2026 г., „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е предоставило процесния автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] за временно и възмездно ползване на В. В. В. по силата на договор за наем за периода от 15.01.2026 г. до 22.01.2026 г. Следователно към момента на установяване на нарушението автомобилът не се е намирал във фактическата власт на собственика, а във фактическата власт на наемателя, на валидно правно основание. При тези данни релевантно за спора е не само формалното качество на адресата като собственик, но и дали при конкретната фактическа обстановка той е разполагал с реална възможност да предотврати противоправното управление. По делото не се установява жалбоподателят да е знаел или да е разполагал с достъпна за него информация, че към релевантния момент наемателят е загубил правоспособността си. Не се установява също така, че след предаването на автомобила жалбоподателят е разполагал с непосредствена фактическа възможност да контролира движението му, начина на ползването му и поведението на наемателя на пътя. Напротив, самото

основание, на което е предоставено превозното средство, сочи, че то е било изведено от сферата на непосредствения фактически контрол на собственика и е било предоставено на трето лице за самостоятелно ползване за определен срок. Не се установява и жалбоподателят да е извършил действие или бездействие, от което да може да се направи извод, че е допуснал, разрешил или улеснил управлението на автомобила от неспособен водач.

Действително, принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП не е административно наказание и не е обусловена от наличие на вина у собственика. Това обаче не означава, че тя може да се прилага автоматично във всеки случай единствено въз основа на формалното качество на адресата като собственик на превозното средство. Когато собственикът е предоставил автомобила на друго лице на валидно правно основание и не се установява да е разполагал с реална възможност да упражнява фактическа власт върху него и да въздейства върху последващото му управление, прилагането на мярката не изпълнява превантивната си функция и се проявява като санкционна последица, несъответстваща на целта на закона. Поради това преценката за законосъобразност на акта следва да включва и проверка дали прилагането на мярката спрямо конкретния адресат е годно да постигне предвидената в закона превантивна цел. Когато такава възможност не се установява, мярката изгубва превантивния си характер и се явява несъвместима с природата на принудителните административни мерки и с принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 АПК.

В случая жалбоподателят е търговско дружество, което е предоставило процесния автомобил по договор за наем и не е било в положение непосредствено да упражнява контрол върху неговото използване към релевантния момент. При така установените факти не може да се приеме, че приложението на ПАМ спрямо собственика съответства на целта на закона – да се предотвратят и преустановят нарушенията на правилата за движение по пътищата. По отношение на този адресат мярката не е насочена към предотвратяване на противоправно поведение, произтичащо от неговата собствена сфера на фактическо въздействие, тъй като такава възможност за въздействие в конкретния случай не се установява.

Неоснователно е възражението на ответника, че превантивният характер на мярката изключва необходимостта от преценка на конкретната фактическа обстановка. Напротив, именно защото се касае за принудителна административна мярка, а не за санкция, органът е длъжен да прецени дали в конкретния случай прилагането ѝ спрямо този адресат е годно да обезпечи законовата цел. Когато собственикът е лишен от фактическа власт върху превозното средство поради предаването му на трето лице по договор за наем, а по делото не се установява той да е допуснал или улеснил съзнателно противоправното управление, прилагането на мярката спрямо него не намира опора в целта на закона.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 2 и 5 АПК, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, ОДМВР – П., като юридическото лице, в чиято структура се намира административният орган-ответник, следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски, съобразно представения списък и приложените доказателства.

Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 ГПК преценката за прекомерност се извършва с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото, при съобразяване на критериите по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. В случая заплатеното възнаграждение за един адвокат е доказано по делото и не се явява прекомерно с оглед характера

и обема на извършената процесуална защита, а и съответства на размера, определен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо на основание чл. 143, ал. 1 АПК във връзка с § 5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България ОДМВР – П. следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер на 535,56 евро, от които 25,56 евро внесена държавна такса и 510,00 евро заплатен адвокатски хонорар съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 2106973/18.01.2026 г., издадена от инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П., [населено място], [улица], да заплати на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „С.“, [улица], офис 7, разноски по делото в размер на 535,56 евро (петстотин тридесет и пет евро и петдесет и шест евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: